

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Rijeci
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: 6. P-188/2023-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Tamari Jugo Smoljanović, u parničnom predmetu tužitelja SPLENDOR d.o.o. u stečaju, Rijeka, Osječka 39, OIB: 15850010751, kojeg zastupaju punomoćnice iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Ana Trošelj i Sandra Zorc iz Rijeke, Agatićeva 6/II protiv tuženika FRANKA JUŠIĆA iz Matulja, Stari grad 1, OIB: 38484344425, kojeg zastupa punomoćnik Sanjin Jurmić, odvjetnik u Rijeci, Slavka Krautzeka 84b, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 7. rujna 2023. u prisutnosti punomoćnika stranaka, objavljene 28. rujna 2023.

p r e s u d i o j e

I. Proglašava se nedopuštenom ovrha Općinskog suda u Rijeci, Stalna služba u Delnicama, određena rješenjem poslovni broj Ovr-1012/2019 od 16. ožujka 2020., radi naplate potraživanja u iznosu od 14.389,74 EUR¹/108.396,87 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na isti iznos od dana 1. travnja 2019. pa do isplate po stopi propisanoj u čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, te radi naplate troška ovršnog postupka u iznosu od 608,53 EUR¹/4.585,00 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja rješenja o ovrsi pa do isplate po stopi propisanoj u čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

"Proglašava se nedopuštenom ovrha Općinskog suda u Rijeci, Stalna služba u Delnicama, određena rješenjem poslovni broj Ovr-1012/2019 od 16. ožujka 2020., radi naplate potraživanja u iznosu od 393,86 EUR¹/2.967,57 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na isti iznos od dana 1. travnja 2019. pa do isplate po stopi propisanoj u čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih

na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena."

III. Nalaže se tuženiku FRANKU JUŠIĆU iz Matulja, Stari grad 1, OIB: 38484344425 platiti tužitelju iznos od 3.659,89 EUR¹/27.575,44 kuna na ime prouzročenog parničnog troška zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28. rujna 2023. (dana donošenja presude) po stopi od 7,00% godišnje do isplate, a u slučaju promjene kamatne stope, po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja uvećano za tri postotna poena roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 1.864,38, EUR¹/14.047,17 kuna kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 25. lipnja 2020. podnio tužbu pred Općinskim sudom u Rijeci protiv tuženika radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. Obrazlaže da je u ovršnom predmetu koji se pred Općinskim sudom u Rijeci, Stalna služba u Delnicama vodi pod poslovnim brojem Ovr-1012/2019 od 9. lipnja 2020. u ovršnoj stvari tuženika kao ovrhovoditelja protiv tužitelja kao ovršenika, radi naplate potraživanja, tužitelj zaprimio rješenje suda kojim se predmetna ovrha odgađa do donošenja odluke drugostupanjskog suda o izjavljenoj žalbi tužitelja kao ovršenika, te zaključak kojim se upućuje tužitelj kao ovršenik u roku od 15 dana pokrenuti parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog razloga iz članka 50. stavak 1. točka 7. Ovršnog zakona. Naime, tuženik je pokrenuo ovršni postupak podnošenjem prijedloga za ovrhu temeljem ovršne isprave, točnije Ugovora o zakupu zemljišta sklopljenog 5. ožujka 2018. u obliku javnobilježničkog akta između tuženika kao zakupodavca i tužitelja kao zakupnika. Javni bilježnik Velibor Panjković izdao je 18. srpnja 2019. potvrdu ovršnosti predmetnog Ugovora temeljem izjave tuženika kao zakupodavca, u kojoj izjavi tuženik navodi kako je tražbina iz Ugovora dospjela u cijelosti 1. travnja 2019. i to u iznosu od 111.364,44 kuna. Temeljem tuženikovog prijedloga za ovrhu i priloženog Ugovora o zakupu zemljišta te izjave tuženika i potvrde ovršnosti Ugovora, Općinski sud u Rijeci, Stalna služba u Delnicama donio je 16. ožujka 2020. rješenje kojim određuje predloženu ovrhu i trošak ovrhovoditelja odmjerava u iznosu od 4.585,00 kuna. Temeljem predmetnog rješenja tužitelju je u postupku prisilne naplate blokiran račun u iznosu od 111.364,44 kuna, s time da je u trenutku zapljene na tužiteljevu računu bio iznos od 4.000,00 kuna. Tužitelj je 26. ožujka 2020. podnio žalbu na predmetno rješenje o ovrsi, a 29. svibnja 2020. i dopunu žalbe, u kojima osporava osnovu i visinu tražbine, te dokazuje sve plaćene tražbine po Ugovoru o zakupu zemljišta kao ovršnoj ispravi. Prva uplata od 26. ožujka 2018. plaćena je na ime kaucije (članak 5. Ugovora o zakupu zemljišta) u iznosu od 4.464,14 kuna kao kunska protuvrijednost iznosa od 600,00 EUR. Druga uplata od 17. svibnja 2018. plaćena je na ime zakupnine za mjesec travanj 2018. u iznosu od 1.475,87 kuna kao kunska protuvrijednost iznosa od 200,00 EUR. Treća uplata od 23. srpnja 2018. plaćena je na ime dvije zakupnine – za mjesec svibanj i lipanj 2018. u iznosu od 2.954,77 kuna, kao kunska protuvrijednost iznosa od 400,00 EUR (2x200,00 EUR). Četvrta uplata od 21. kolovoza 2018. plaćena je na ime zakupnine za mjesec srpanj 2018. u iznosu od 1.482,14 kuna kao kunska protuvrijednost iznosa od 200,00 EUR. Peta uplata od 24. listopada 2018. plaćena je na ime zakupnine za mjesec kolovoz 2018. u iznosu od 1.484,73 kuna kao kunska protuvrijednost iznosa od 200,00 EUR i šesta uplata od 5. prosinca 2018. plaćena je na ime dvije zakupnine – za mjesec

rujan i listopad 2018. u iznosu od 2.950,24 kuna kao kunska protuvrijednost iznosa od 400,00 EUR (2x200,00 EUR), sve sukladno članku 4. Ugovora.

2. Tužitelj je tuženiku platio zakupnine za razdoblje od mjeseca travnja 2018. do mjeseca listopada 2018. Raskid predmetnog Ugovora nastupio je 14. prosinca 2018., stoga je očigledno da je tužitelj bio dužan tuženiku još podmiriti iznos zakupnine za mjesec studeni 2018. Međutim, obzirom da je kaucija plaćena 26. ožujka 2018. u iznosu od 4.464,14 kuna, kao kunska protuvrijednost iznosa od 600,00 EUR, a koju po raskidu predmetnog Ugovora tuženik nije vratio tužitelju, ima se smatrati da je time podmirena i zakupnina za mjesec studeni 2018. u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 200,00 EUR. Budući da je predmetni Ugovor raskinut u prosincu 2018. te da za vrijeme trajanja otkaznog roka tuženik nije dozvolio pristup tužitelju na predmetnoj nekretnini, tužitelj više nije bio dužan plaćati zakupninu. Uzimajući sve navedeno u obzir, a posebice činjenicu da tuženik nije vratio tužitelju iznos kaucije, razvidno je da je tužitelj preplatio tuženika temeljem predmetnog Ugovora za iznos od 2.978,76 kuna. Budući da je tuženik pokrenuo postupak prisilne naplate na novčanim sredstvima tužitelja, tužitelju je račun u blokadi. Takvim postupanjem tužitelju je već nastala šteta budući da nema mogućnosti raspolagati svojim sredstvima, pa tako niti isplatiti plaće radnicima, kojih je trenutno 11, za mjesec svibanj 2020., a očigledno niti za mjesec lipanj 2020. Također, prijeti mu zatvaranje društva odnosno stečaj. Predmetna je ovrha nedopuštena iz razloga što tuženik nije ovlašten tražiti ovrhu na temelju ovršne isprave. Predmetna činjenica dokazana je potvrdama o uplati svih tražbina s osnova Ugovora o zakupu, a zbog čega Ugovor nije mogao steći svojstvo ovršnosti, odnosno tuženik temeljem te ovršne isprave nije imao osnovu za ovrhu. Naime, tuženik ne precizira o kojoj se tražbini uopće radi, niti kako je došao do iznosa od 111.364,44 kuna koji potražuje na temelju Ugovora o zakupu zemljišta i u kojem iznosu je određena ovrha po prijedlogu tuženika. Stoga predlaže prihvatiti tužbeni zahtjev.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je tužba neosnovana. Temeljem Ugovora o zakupu tužitelj je u obvezi naknaditi i svu štetu koju prouzroči na predmetu zakupa. Tužitelj namjerno preskače i očito zaboravlja da je protiv istog tijekom trajanja zakupa, a zbog neovlaštenog odlaganja građevinskog otpada na zemljištu u vlasništvu tuženika iniciran postupak po komunalnom redarstvu Općine Matulji te podnesena prekršajna prijava zbog učinjenog. Tužitelj do danas nije otklonio oko 200 m³ otpadnog građevinskog materijala, a kako je to zapisnički utvrđeno. Tužitelj pogrešno interpretira odredbe Ovršnog zakona zato što ovršna klauzula sadržana u ugovoru sklopljenom u obliku javnobilježničkog akta daje osnovu tuženiku kao zakupodavcu da isključivo javnom bilježniku dokazuje osnovu svoga potraživanja. Prema tome, prije no što je tuženik zatražio izdavanje klauzule ovršnosti, podnio je javnom bilježniku dokaze na bazi kojih je tuženiku izdao potvrdu ovršnosti u označenom iznosu. Nesporno je kako je tužitelj podmirio zakupnine, izuzev perioda otkaznog roka i da predmetnu parcelu nije vratio u stanje kakvo je bilo prilikom uvođenja u posjed od strane tuženika, te je stoga nejasno kakva je intencija tužitelja u ovom postupku. Nesporna je činjenica da je tužitelj protivno pozitivnim propisima odlagao građevinski otpad na predmetu zakupa, a koji nije deponij građevinskog otpada. Tuženik je više puta tužitelja i formalno i neformalno pozivao da sam otkloni otpad kojeg je tužitelj nepropisno odlagao, a na što se je oglašivao. Iznos koji tuženik potražuje nije nikakav proizvod njegove mašte, već se temelji na ponudama trećih društava, a glede sanacije sporne parcele i deponiranja građevinskog otpada na propisan način. Stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. Tužitelj ističe kako je nesporno da je između stranaka ugovorena naknada štete ako ju tužitelj kao zakupnik prouzroči, odnosno u odredbi čl. 6. st. 3. Ugovora piše da u slučaju štete koja svojim iznosom premašuje iznos kaucije tuženik kao zakupodavac ima pravo zatražiti od tužitelja kao zakupnik a puni iznos štete do obeštećenja. Međutim, u prethodnom stavku istog članka utvrđeno je da zakupodavac zadržava pravo ustezanja kaucije iz razloga štete na zemljištu nastale lošim gospodarenjem zemljišta od strane zakupnika, u visini štete, nakon što dokaže da je zakupnik odgovoran za štetu, a koja mora biti zapisnički utvrđena od strane obiju ugovornih strana. Izjava koju je tuženik ovjerio pred javnim bilježnikom ne može predstavljati dokaz da tražbina postoji i da je dospjela. Paušalne ponude nisu i ne mogu biti osnova postojanja štete.

5. Općinski sud u Rijeci, Stalna služba u Opatiji se rješenjem poslovni broj P-50/2023-2 od 12. siječnja 2023. oglasio stvarno nenadležnim budući da je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak te je predmet ustupio ovome sudu, kao stvarno i mjesno nadležnom sudu 14. ožujka 2023. (list 187-189 spisa).

6. Sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja je priložena spisu utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, "Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07.-Odluka USRH, 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19. i 80/22.).

7. Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

8. Tužbenim zahtjevom tužitelj traži proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem Općinskog suda u Rijeci, Stalna služba u Delnicama poslovni broj Ovr-1012/2019 od 16. ožujka 2020., radi naplate potraživanja u iznosu od 111.364,44 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. travnja 2019. do isplate (rješenje o ovrsi na stranici 17 spisa). Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

9. Među strankama nije sporno da je Općinski sud u Rijeci, Stalna služba u Delnicama donio rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-1012/2019-4 od 16. ožujka 2020. radi naplate potraživanja u iznosu od 111.364,44 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na isti iznos od 1. travnja 2019. pa do isplate i troškova ovršnog postupka na temelju ovršne isprave Ugovora o zakupu zemljišta od 5. ožujka 2018. pljenidbom i prijenosom novčane tražbine (rješenje o ovrsi i prijedlog za ovrhu na stranici 12-17 spisa). Nadalje, Općinski sud u Rijeci, Stalna služba u Delnicama je donio rješenje poslovni broj Ovr-1012/2019-18 od 9. lipnja 2020. kojim se predmetna ovrha odgađa do donošenja odluke drugostupanjskog suda o izjavljenoj žalbi tužitelja kao ovršenika, te zaključak kojim se upućuje tužitelj kao ovršenik u roku od 15 dana od dostave zaključka pokrenuti parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog razloga iz čl. 50. st. 1. t. 7. Ovršnog zakona (rješenje i zaključak na stranici 8-11 spisa). Predmetni je zaključak ovršenik, ovdje tužitelj zaprimio 12. lipnja 2020. te je tužbu podnio 25. lipnja 2020. Stoga je tužba pravovremena.

10. Također nije sporno da su tuženik kao zakupodavac i tužitelj kao zakupnik 5. ožujka 2018. sklopili Ugovor o zakupu zemljišta koji je stupio na snagu 1. travnja 2018. sukladno čl. 2. st. 1. Ugovora. Temeljem čl. 4. Ugovora zakupnik se obvezao zakupodavcu plaćati mjesečnu zakupninu za uporabu zemljišta i pripadajuće opreme u iznosu od 200,00 EUR za prvu godinu trajanja zakupa i 400,00 EUR za preostalo vrijeme trajanja zakupa u protuvrijednosti u kunama prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja. Sukladno čl. 5. st. 1. Ugovora zakupnik se obvezao platiti na račun zakupodavca 600,00 EUR na ime kaucije za eventualnu štetu na

zakupljenim dobrima ili na ime duga s naslova zakupnine ili režijskih troškova (Ugovor na stranici 18-22 spisa). Među strankama također nije sporno da je tužitelj tuženiku platio zakupnine za razdoblje od stupanja Ugovora na snagu 1. travnja 2018. do mjeseca listopada 2018. Nije sporno da je Ugovor raskinuo tuženik izjavom od 14. prosinca 2018. te da je Ugovor raskinut s danom 31. prosinca 2018. (Izjava tužitelja od 14. prosinca 2018. na stranici 215 spisa). Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

11. Sporno jest proizlazi li tražbina tuženika iz ovršne isprave s obzirom na tužiteljeve navode da je platio zakupnine temeljem Ugovora o zakupu zemljišta pa Ugovor nije mogao steći svojstvo ovršnosti, a osim toga tuženik ne precizira o kojoj se tražbini uopće radi, niti kako je došao do spornog iznosa od 111.364,44 kuna.

12. U parnici radi proglašenja ovrhe nedopuštenom može se raspravljati samo sporna činjenica zbog koje je ovršenik (ovdje tužitelj) upućen u parnicu. U konkretnom slučaju ovršenik, ovdje tužitelj je upućen na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog žalbenog razloga iz čl. 50. st. 1. t. 7. Ovršnog zakona (dalje: OZ-a, "Narodne novine" broj 112/12., 25/13., 93/14., 55/16., 73/17., 131/20. i 144/22.). Prema odredbi članka 50. stavak 1. t. 7. OZ-a protiv rješenja o ovrši ovršenik može izjaviti žalbu ako ovrhovoditelj nije ovlašten tražiti ovrhu na temelju ovršne isprave, odnosno ako nije ovlašten na temelju nje tražiti ovrhu protiv ovršenika. Stoga su to jedine činjenice o kojima se može raspravljati u ovom postupku.

13. Uvidom u predmet javnog bilježnika poslovni broj Ov-6621/2018 sud je utvrdio da je tuženik 18. srpnja 2019. prema čl. 8. Ugovora o zakupu zemljišta dao izjavu kojom je izjavio da je tražbina iz Ugovora dospjela u cijelosti 1. travnja 2019. i to u iznosu od 111.364,44 kuna (Izjava na stranici 213 spisa). Sud je uvidom u navedeni spis javnog bilježnika utvrdio da se tražbina tuženika temelji na ponudi društva Bigrad d.o.o. Ičići za sanaciju odnosno odstranjivanje otpadnog materijala u iznosu od 86.717,50 kuna (stranica 217-218 spisa), što uvećano za PDV od 21.679,37 kuna iznosi 108.396,87 kuna te na tražbinu po osnovi zakupnine i to za veljaču i ožujak 2019. od ukupno 2.967,57 kuna (stranica 214 spisa), što sveukupno iznosi 111.364,44 kuna.

14. Tužitelj je tijekom postupka tvrdio da je predmetni Ugovor raskinut u prosincu 2018. te da tuženik nije vratio tužitelju iznos kaucije od 600,00 EUR, koju je tužitelj platio 26. ožujka 2018. te da je stoga tužitelj tuženika pretplatio za iznos od 2.978,76 kuna.

15. Te tužiteljeve navode sud utvrđuje neosnovanim. Iz tužiteljeve Izjave o raskidu Ugovora o najmu od 14. prosinca 2018. sud utvrđuje da je Ugovor raskinut s danom 31. prosinca 2018. (raskid Ugovora na stranici 215 spisa). Sukladno čl. 7. st. 2. Ugovora o zakupu zemljišta stranke su ugovorile da zakupnik može raskinuti Ugovor u svako doba bez navođenja posebnog razloga, ali uz poštivanje otkaznog roka od tri mjeseca. Do proteka otkaznog roka od tri mjeseca zakupnik mora isprazniti predmetnu nekretninu i dovesti je u stanje u koju ju je preuzeo. Zakupodavac ima pravo na iznos mjesečne zakupnine u duljini cijelog otkaznog roka. U konkretnom slučaju Ugovor je raskinut 31. prosinca 2018., a otkazni rok je istekao nakon tri mjeseca odnosno 31. ožujka 2019. Stoga sukladno čl. 7. st. 2. Ugovora tuženik ima pravo potraživati plaćanje zakupnine za siječanj, veljaču i ožujak 2019. Budući da je nesporno da je tužitelj tuženiku platio kauciju od 600,00 EUR 26. ožujka 2018., to je tuženik osnovano sukladno čl. 5. st. 1. Ugovora tim iznosom naplatio

zakupnine za studeni i prosinac 2018. te siječanj 2019. (200,00 EURx3) te također osnovano potražuje preostale zakupnine za veljaču i ožujak 2019.

16. Dakle, stranke su u čl. 4. Ugovora utvrdile zakupninu u iznosu od 200,00 EUR za prvu godinu trajanja zakupa te da će se uplate obavljati unaprijed, odnosno do 5. (petog) u svakom mjesecu za tekući mjesec, a čime su odredile visinu i dospijeće tražbine po osnovi zakupnine.

17. Člankom 8. Ugovora o zakupu zemljišta tužitelj i tuženik su ugovorili da predmetni Ugovor, nakon ovjere od strane javnog bilježnika, se smatra ovršnom javnobilježničkom ispravom u smislu odredbe čl. 54. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu. Ugovorne strane su suglasne da se potraživanje dugovanja po ovom Ugovoru dokazuje izjavom zakupodavca ovjerenom kod javnog bilježnika. Ugovorne strane su suglasne da javni bilježnik na temelju ovog Ugovora i izjave zakupodavca stavi klauzulu ovršnosti na predmetni Ugovor. U konkretnom slučaju tuženik kao zakupodavac je dostavio izjavu sukladno čl. 8. Ugovora (osnovano u odnosu na iznos od 2.967,57 kuna), a javni bilježnik je iskazao potvrdu ovršnosti na predmetnom Ugovoru, sve sukladno odredbama čl. 8. Ugovora. Stoga je predmetna isprava stekla svojstvo ovršnosti 2. travnja 2019., kako je to i utvrdio javni bilježnik Velibor Panjković pod poslovnim brojem OV-6621/2018 (stranica 16 spisa). Slijedom navedenog, sud je, na temelju citiranih zakonskih odredbi, utvrdio da je predmetna ovrha dopuštena za iznos od 2.967,57 kuna, a koji se odnosi na zakupninu za veljaču i ožujak 2019., odnosno da je tužbeni zahtjev u tom dijelu neosnovan (t. II. izreke presude).

18. Preostali dio tražbine od 108.396,87 kuna u biti se odnosi na štetu koja bi tuženiku eventualno nastala zbog uklanjanja otpadnog materijala s tuženikovog zemljišta, a temelji se na ponudi društva Bigrad d.o.o. Ičići (ponuda na stranici 217-218 spisa).

19. Prema odredbi čl. 23. st. 1. t. 5. OZ-a ovršna isprava je, između ostalog, ovršna javnobilježnička isprava. Međutim, da bi ovršna isprava bila podobna za ovrhu temeljem odredbe čl. 29. OZ-a potrebno je da su u njoj naznačeni vjerovnik i dužnik te predmet, vrsta, opseg i vrijeme ispunjenja obveze, a isto tako u njoj mora biti određeni rok za dobrovoljno ispunjenje. U predmetnom Ugovoru o zakupu zemljišta nije naveden niti predmet, vrsta, opseg, a niti vrijeme ispunjenja obveze ovršenika koja se u konkretnom slučaju odnosi na naknadu štete. Čl. 6. Ugovora o zakupu zemljišta ugovoreno je da je zakupodavac dužan dokazati da je zakupnik odgovoran za štetu te da šteta mora biti zapisnički utvrđena od strane obiju ugovornih strana, s time da zakupodavac ima pravo zatražiti od zakupnika puni iznos štete do obeštećenja. Međutim, predmetnim Ugovorom o zakupu zemljišta nije izdan nalog ovršeniku nadoknaditi ovrhovoditelju štetu u određenom iznosu, a niti je određen rok za dobrovoljno ispunjenje. Stoga se na temelju ove ovršne isprave nije mogla odrediti ovrha radi naplate navodno nastale štete ovrhovoditelju jer u ovršnoj ispravi ne postoji nalog ovršeniku platiti ovrhovoditelju određeni iznos štete, niti u kojem roku je to dužan ovršenik platiti (tako i sudska praksa ŽS VŽ GŽ Ovr-160/2020 od 20.3.2020.).

20. Osim toga se napominje da je šteta umanjeње imovine (obična šteta) ili sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist). Prema tome, da bi ovrhovoditelj mogao osnovano potraživati naknadu štete od ovršenika, mora dokazati da mu je doista nastala šteta i to iz razloga što je trećoj osobi platio uklanjanje otpada s predmetnog zemljišta, s obzirom na tuženikove navode iz odgovora na tužbu. Također je tuženik dužan dokazati postojanje i ostalih pretpostavki za naknadu štete

koje su propisane odredbom čl. 154. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO-a, "Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22. i 156/22.), a to su postojanje štetnika (osobe odgovorne za nastanak štete), protupravna štetna radnja štetnika i uzročna veza između štetne radnje i štete kao posljedice te radnje.

21. U konkretnom predmetu tuženik nije dokazao da je na bilo koji način umanjena njegova imovina s obzirom da tijekom postupka nije tvrdio da je angažirao treću osobu radi uklanjanja otpada s njegove nekretnine odnosno da je tu uslugu trećoj osobi platio. Tim više, iz iskaza tuženika proizlazi da je zatražio ponudu od treće osobe kako bi utvrdio koja bi bila cijena za uklanjanje otpada, ali tu treću osobu nije angažirao za pružanje navedene usluge. Osim toga, tuženik je iskazao da je tužitelj 50% materijala odvezao s predmetnog zemljišta te je dodao da ne traži nikakav novac, već se jedino želio osigurati da će tužitelj ukloniti otpad sa zemljišta, kao i da bi platio izvođaču radova, a ostatak vratio tužitelju.

22. Zastupnik po zakonu tužitelja je iskazao da je očistio zemljište od otpada, osim 5% i to u dogovoru s tuženikom, kao i da mu tuženik nikada nije dao račun iz kojeg bi bilo vidljivo da je platio trećoj osobi čišćenje zemljišta odnosno uklanjanje otpada sa predmetnog zemljišta. Iz svega navedenog sud utvrđuje da tužitelju (još uvijek) nije nastala šteta za uklanjanje otpada jer tuženik nesporno nije angažirao treću osobu za uklanjanje otpada. Stoga tuženik nije dokazao da mu je nastala šteta umanjnjem njegove imovine u smislu odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 19. st. 1. OZ-a (tako i sudska praksa VTS PŽ-4315/08 od 14.7.2008.). Slijedom navedenog, sud je utvrdio da predmetna ovrha nije dopuštena u dijelu koji se odnosi na iznos od 108.396,87 kuna, odnosno da je tužbeni zahtjev u tom dijelu osnovan (t. I. izreke presude).

23. Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 5. i 155. ZPP-a. Sud je odlučio da je tuženik dužan tužitelju nadoknaditi sve troškove budući da tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva (6%), a zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi. Stoga je sud tužitelju, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora od 15.389,14 EUR¹/115.949,48 kuna, priznao parnični trošak u iznosu od 3.659,89 EUR¹/27.575,44 kuna (t. III. izreke presude). Tužitelj ima pravo na naknadu parničnog troška koji se odnosi na trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 100,17 EUR¹/754,17 kuna i presudu u iznosu od 200,34 EUR¹/1.509,46 kuna sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18. i 51/23.) i Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/23.) te na trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje: Tarifa, "Narodne novine" broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22. i 126/22.), budući da je tužitelja zastupao odvjetnik, koji se sastoji od troška sastava tužbe u iznosu od 497,50 EUR¹/3.748,41 kuna, troška zastupanja na ročištima 25. svibnja 2021., 11. listopada 2021. i 7. rujna 2023.. u iznosu od po 497,50 EUR¹/3.748,41 kuna (ukupno 1.492,50 EUR¹/11.245,24 kuna) sukladno Tbr. 9/1, troška sastava podneska od 24. srpnja 2020. kojim se očituje na navode iz odgovora na tužbu u iznosu od 497,50 EUR¹/3.748,41 kuna sukladno Tbr. 8/1, troška zastupanja na ročištu 25. siječnja 2022., koje je odgođeno prije početka raspravljanja u iznosu od 100,00 EUR¹/753,45 kuna sukladno Tbr. 9/5 (tužitelj je neosnovano tražio naknadu u iznosu od 497,50 EUR¹/3.748,41 kuna (uvećano za PDV), troška zastupanja na ročištu za objavu presude 28. rujna 2023. u iznosu od 100,00 EUR¹/753,45 kuna sukladno Tbr. 9/3 te PDV u iznosu od 671,88 EUR¹/5.062,28 kuna.

24. Tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 1.864,38, EUR¹/14.047,17 kuna je neosnovan (t. IV. izreke presude). Sud tužitelju nije priznao trošak u navedenom iznosu, koji predstavlja razliku između nagrade koju je tužitelj tražio za zastupanje na ročištu 25. siječnja 2022. i iznosa koji mu je sud za tu radnju priznao, kako je naprijed obrazloženo. Sud tužitelju nije priznao zahtjev za naknadu troška sastava podnesaka od 8. lipnja 2022. jer to nije podnesak tužitelja, za sastav podneska od 26. listopada 2022., u privitku kojeg dostavlja punomoć koju je propustio ranije dostaviti te zahtjev za sastav podneska od 24. svibnja 2023. kojim predlaže odgodu ročišta, uzimajući u obzir čl. 155. st. 1. i 156. st. 1. ZPP-a.

Rijeka, 28. rujna 2023.

Sutkinja
Tamara Jugo Smoljanović

Dokument je elektronički potpisan:	DN:
TAMARA JUGO	C=HR
SMOLJANOVIĆ	O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI
	2.5.4.97=#130D48523838373835393634393537
Vrijeme potpisivanja:	L=RIJEKA
28-09-2023	S=JUGO SMOLJANOVIĆ
14:05:03	G=TAMARA
	CN=TAMARA JUGO SMOLJANOVIĆ

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana objave na e-oglasnoj ploči, a u slučaju da nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu (čl. 348. st. 1. ZPP-a).

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti (čl. 352. st. 1. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-3085d-66002**

Kontrolni broj: **0ffab-37f97-1d1f5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TAMARA JUGO SMOLJANOVIĆ, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Trgovački sud u Rijeci potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

